

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 7Co/103/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5820201752
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Kotrčová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:5820201752.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Kotrčovej a členov senátu Mgr. Františka Dulačku a Mgr. Márie Kašíkovej, v spore žalobkyne: V. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom D., A. A. XXX/XX, zast.: Mgr. PaedDr. Anton Kušnir, so sídlom v D., Q. T. XX, proti žalovanej: Slovenská republika, v mene ktorej koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave - Staré Mesto, Štúrova 2, IČO: 00 166 481, v konaní o náhradu škody spôsobenú vo výkone verejnej moci, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Námestovo č.k. 5C/47/2020-143 zo dňa 09. februára 2022, takto

rozhodol:

Rozsudok prvoinštančného súdu **p o t v r d z u j e .**

Žalovanej proti žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom prvoinštančný súd žalobu žalobkyne, ktorou sa proti žalovanej domáhala náhrady škody 11.780,- Eur a náhrady nemajetkovej ujmy 50.000,- Eur titulom nezákonného rozhodnutia vydaného v trestnom konaní zamietol. Žalovanej proti žalobkyni nárok na náhradu trov konania nepriznal. Poukázal na platnú právnu úpravu, dokazovaním zistený skutkový stav, námietku premlčania vznesenú zo strany žalovanej a na podklade výsledkov vykonaného dokazovania ustálil, že žalobkyňa žalobu podala po uplynutí premlčacej lehoty, t.j. oneskorene. Za začiatok plynutia premlčacej doby považoval deň 09.02.2017, kedy sa na Krajskom súde v Žiline uskutočnila verejné zasadnutie, ktorého predmetom bolo prejednanie odvolania okresného prokurátora. Na tomto zasadnutí bol prítomný obhajca žalobkyne i samotná žalobkyňa. Uznesenie o tom, že odvolanie prokurátora bolo zamietnuté, bolo obhajcovi žalobkyne oznámené už dňom 09.02.2017, a teda vtedy najneskôr sa dozvedel o škode. V tejto súvislosti prvoinštančný poukázal i na rozhodnutie NS SR R 16/2014 a ustálil, že práve dňom 09.02.2017 bola žalobkyňa ako obžalovaná oslobodená spod obžaloby a v tento deň nadobudol rozsudok prvostupňového súdu právoplatnosť. Pri počítaní lehôt súd vychádzal aj z nálezu Ústavného súdu SR sp.zn. III. ÚS 339/2008 zo dňa 25.11.2008 a rozhodnutia NS SR sp.zn. 2MCdo/6/2014 zo dňa 25.02.2015. Ak by pripustil, že lehoty počas uplatnenia nároku na náhradu škody u príslušného orgánu do dňa skončenia s odkazom na ust. § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. neplynú, najdlhšie však počas 6 mesiacov, ide o obdobie od 09.02.2020 + 6 mesiacov do 09.08.2020. Žaloba však bola podaná na súde 30.08.2020, t.j. po uplynutí premlčacej lehoty. Ďalej vysvetlil, prečo sa nestotožnil s počítaním lehôt podľa argumentácie žalovaného. S poukazom na rozhodnutie NS SR sp.zn. 5Cdo 441/2015 (ZSP 33/2017) vyzval žalobkyňu na odstránenie vady v označení žalovanej Generálnej prokuratúry SR, ktorá je len orgánom oprávneným konať v mene štátu. Žalobkyňa prostredníctvom svojho zástupcu nepresnosť žaloby odstránila tak, že žalovaným je Slovenská republika zastúpená Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky Bratislava. O nároku na náhradu trov konania rozhodol s

poukazom na ust. § 255 ods. 1 CSP. Žalovaná si nárok na náhradu trov neuplatnila, ani z obsahu spisu súd nezistil, že by jej účelne vynaložené výdavky vznikli.

2. Proti rozsudku prvoinštančného súdu v zákonnej lehote doručila odvolanie žalobkyňa z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f), h) CSP. Nesúhlasila s tvrdením súdu, že rozhodnutie KS v D. zo dňa 09.02.2017 č.k. 3To/94/2016-5154, ktorým bolo odvolanie okresného prokurátora zamietnuté a ktoré malo byť podľa tvrdenia súdu doručené obhajcovi 10.02.2017, bolo okresným súdom prevzaté z krajského súdu až 04.04.2017 a obhajcovi doručené 19.04.2017. Súd dôkaz reálneho doručenia uznesenia krajského súdu vyhodnotil nesprávne, preto až nasledujúci deň od uvedeného dátumu je možné počítať lehotu na uplatnenie práva na náhradu škody z nezákonného úradného postupu a rozhodnutia. Zastala názor, že lehota na podanie žaloby, ktorou žalobkyňa uplatnila nárok na náhradu škody z uvedeného dôvodu uplynula až 19.10.2020, a preto žalobu podala včas 30.08.2020. Poukázala na rozhodnutie NS ČR č.k. 25Cdo 1029/2008 a v zmysle tohto rozhodnutia považovala za dôvodné tvrdiť, že dôsledok vydaného rozhodnutia KS Žilina sa prejavil neskôr a majetková ujma vznikla dokonca aj pokračovala aj potom, čo bolo uznesenie o vznesení obvinenia, resp. podaná obžaloba zrušená. Posudzovanie premlčania zo strany prvoinštančného súdu je v rozpore jednak z právnou logikou veci ako aj s judikatúrou v porovnateľných veciach. Pojem udalosť, z ktorého škoda vznikla, zahrňuje nielen protiprávny úkon alebo právne kvalifikovanú udalosť, ktoré viedli ku vzniku škody, ale aj vznik škody samotnej. Je nesporné, že poškodená sa o celom rozsahu škody mohla dozvedieť najskôr kumulatívnym splnením podmienok, a to doručením uznesenia KS, predložením vyúčtovania trov obhajoby, ktoré mohlo nastať až po doručení uznesenia KS, ktorým bola obžaloba zamietnutá. Dátum vypracovania výkazu úkonov v trestnom konaní mala žalobkyňa doručené síce až 19.12.2019, avšak je dôvodné uviesť, že takéto vyúčtovanie trov obhajoby mohlo byť žalobkyňi doručené najskôr 20.04.2017. Žalobkyňa sa o škode, ktorá jej vznikla nemohla dozvedieť skôr ako 20.04.2017. I z tohto dôvodu je názor prvoinštančného súdu, že svoj nárok neuplatnila v zákonnej premlčacej lehote, nesprávny. Za dôvodné považovala poukázať i na osobitnú skutočnosť, že v rozhodnom období na podanie žaloby boli prijímané na základe zákona mimoriadne opatrenia, a to zákon č. 62/2020 Z.z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii, ktorým sa menili a dopĺňali niektoré zákony a podľa ktorého v § 1 čl. 1 lehoty ustanovené právnymi predpismi v súkromnoprávných vzťahoch na uplatňovanie alebo bránenie práv na súde, uplynutím ktorých by došlo k premlčaniu alebo k zániku práv v čase odo dňa účinnosti tohto zákona, t.j. 27.02.2020 do 30. apríla neplynú. Na základe uvedeného ustanovenia zákona tak lehoty v tomto období neplynuli v rozsahu 35 dní, čo s pripočítaním šesťmesačnej lehoty určenej na predbežné prejednanie nároku na náhradu škody znamená, že by lehota na podanie žaloby uplynula najneskôr do 04.09.2020 a i v tomto prípade by nárok žalobkyne premlčaný byť nemohol. V odvolacom návrhu žiadala, aby odvolací súd zrušil rozsudok prvoinštančného súdu, vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne uviedla, že argumentácia žalobkyne v podanom odvolaní je nesprávna a navrhovala rozsudok súdu prvej inštancie odvolacím súdom potvrdiť. Poukázala na ust. § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov. Žalobkyňa odvolanie v podstate založila na argumente, že skutočnosťou rozhodujúcou pre začatie plynutia premlčacej doby bolo doručenie uznesenia Krajského súdu v Žiline zo dňa 09.02.2017 sp.zn. 3To/97/2016-5154, teda nie jeho oznámenie na verejnom zasadnutí, ktoré sa konalo dňa 09.02.2017. V tejto súvislosti za nutné považovala poukázať nielen na nesprávnosť argumentácie žalobkyne, ale aj nesprávnosť argumentácie prvostupňového súdu, ktorú uviedol vo svojom rozhodnutí. Premlčacia doba pri nároku na náhradu škody spôsobenú pri výkone verejnej moci začína plynúť od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, ktorým bola škoda spôsobená, teda od právoplatnosti uznesenia o vznesení obvinenia sp.zn. ČVS: KP-45/OEK-ZA-2008 zo dňa 30.10.2008. Uvedený záver vyplýva z ust. § 19 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. Súd sa v odôvodnení rozhodnutia s citovaným ustanovením v podstate nevysporiadal, napriek tomu pri svojej úvahe o plynutí objektívnej premlčacej lehoty do 09.02.2017 sa naň výslovne odvoláva. Pri svojom nesprávnom právnom posúdení veci sa odvoláva na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 30Cdo 3266/2008, ktorý v predmetnom rozhodnutí výslovne konštatuje, že skutočnosťou rozhodnou pre plynutie premlčacej lehoty je doručenie (oznámenie) nezákonného rozhodnutia. Žalobkyňi navyše nič nebránilo, aby si nárok na náhradu škody uplatnila do právoplatného skončenia trestného konania a prípadne navrhla konanie prerušiť až do právoplatného skončenia trestného konania. Žalovaná taktiež nerozumie, z akého dôvodu prvostupňový súd započítava lehotu predbežného prerokovania nároku paušálne ako 6 mesiacov, keď z ust. § 19 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. jednoznačne vyplýva, že lehota premlčania neplynú výlučne

počas predbežného prerokovania, teda tak povediac k započítaniu šesťmesačnej lehoty predbežného prerokovania nároku môže súd pristúpiť len v prípade, ak by predbežné prerokovanie nároku 6 mesiacov trvalo, prípadne trvalo dlhšie. V tomto prípade si žalobkyňa nárok na náhradu škody uplatnila žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku zo dňa 16.12.2019, ktorá bola doručená dňa 18.12.2019, pričom oznámenie o neuspokojení jej nároku bolo zo strany Generálnej prokuratúry SR doručené už 20.05.2020, teda nie 18.06.2020. Prvostupňový súd čo do výroku rozhodol správne, avšak na základe nesprávneho právneho posúdenia veci. K namietanému prerušeniu plynutia premlčacej doby v zmysle zákona č. 62/2020 Z.z. uviedol, že predmetná námietka je nepodstatná, nakoľko i v prípade správnosti počítania lehoty premlčania prvostupňovým súdom táto uplynula pred účinnosťou dotknutého zákona. Navyše žalobkyňa nepredložila žiaden doklad o úhrade trov obhajoby obhajcovi v trestnom konaní. Nenavrholo oboznámiť na vec sa vzťahujúci trestný spis, teda nie je možné posúdiť účelnosť vynaložených trov konania. Rovnako žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno ani k výške nemajetkovej ujmy, ktorú nepodložila relevantnými dôkazmi.

4. Žalobkyňa vo vyjadrení k vyjadreniu žalovanej opätovne uviedla, že rozhodnutím, ktorým sa o spôsobenej škode mohla dozvedieť, je doručené písomné uznesenie Krajského súdu v Žiline zo dňa 09.02.2017 č.k. 3To/94/2016-5154, ktorým bolo odvolanie okresného prokurátora zamietnuté a z ktorého bolo možné oboznámenie celého obsahu rozhodnutia odvolacieho súdu. S uvedeným rozhodnutím sa tak mohla žalobkyňa oboznámiť až doručením písomného vyhotovenia uznesenia dňa 19.04.2017. Lehota na podanie žaloby, ktorou žalobkyňa uplatnila nárok na náhradu škody z uvedeného dôvodu uplynula až 19.10.2020. Nesprávne aplikujúci právny názor podľa rozsudku Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 30Cdo/3266/2008, ktorý cituje aj žalovaná, by tak lehota na uplatnenie práva žalobkyne uplynula ešte neskôr ako prezentuje žalobkyňa. Zotrvála na odvolacom návrhu.

5. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP) súc viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania (§ 379, § 380 CSP) postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 385 CSP a contrario odvolaním napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu ako správny postupom podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

6. Po preskúmaní veci odvolací súd dospel k záveru, že prvoinštančný súd vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, z výsledkov vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam, vyvodil správny právny záver, svoje rozhodnutie náležite vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnil.

7. Podľa § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej a o zmene niektorých zákonov právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia, ktorým bolo zmenené alebo zrušené právoplatné rozhodnutie.

8. Podľa § 19 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej a o zmene a doplnení niektorých zákonov najneskôr sa právo na náhradu škody premlčí za desať rokov odo dňa, keď bolo poškodenému doručené (oznámené) rozhodnutie, ktorým mu bola spôsobená škoda; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví alebo škodu spôsobenú rozhodnutím podľa § 7 a 8.

9. Podľa § 19 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej a o zmene a doplnení niektorých zákonov lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15 odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas šiestich mesiacov.

10. Zákon č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej a o zmene a doplnení niektorých zákonov rozlišuje objektívnu a subjektívnu premlčaciu dobu. Subjektívna premlčacia doba je trojročná, začína plynúť odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia, ktorým bolo zmenené alebo zrušené právoplatné rozhodnutie. Ak sa jedná o právnu úpravu objektívnej premlčacej doby práva na náhradu škody, táto je 10 rokov odo dňa, keď poškodenému bolo doručené (oznámené) nezákonné rozhodnutie, ktorým bola spôsobená škoda, to neplatí, ak ide o škodu na zdraví alebo škodu spôsobenú rozhodnutím podľa § 7 a 8. Zákon ďalej výslovne ustanovuje, že ak je potrebné nárok predbežne prerokovať na ústrednom orgáne premlčacia doba odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania najdlhšie po dobu 6 mesiacov

neplynie. Plynutie premlčacej doby sa teda v takomto prípade prerušuje najdlhšie na obdobie 6 mesiacov odo dňa podania žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody.

11. Pri posudzovaní námietky premlčania vznesenej žalovanou v spore vychádzal odvolací súd zo skutkových záverov súdu prvej inštancie, podľa ktorých bolo nezákonné uznesenie, t.j. uznesenie o vznesení obvinenia žalobcovi doručené 07.10.2008. Žalobkyňa sa o tom, že vznikla škoda pozostávajúca z trov právneho zastúpenia v trestnom konaní dozvedela najneskôr právoplatnosťou oslobodzujúceho rozsudku Okresného súdu Námestovo č.k. 4T/60/2019-5116 zo dňa 29.03.2016 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline zo dňa 09.02.2017 č.k 3To/94/2016-5154. Ako správne uviedol prvoinštančný súd už dňom 09.02.2017, kedy sa na Krajskom súde v Žiline uskutočnilo verejné zasadnutie, predmetom ktorého bolo prejednanie odvolania okresného prokurátora, bolo oznámené za prítomnosti žalobkyne a právneho zástupcu uznesenie o tom, že odvolanie prokurátora bolo zamietnuté, teda už dňom 09.02.2017 sa žalobkyňa dozvedela nie len o tom, že rozhodnutie o vznesení obvinenia bolo nezákonné, ale aj o zodpovednosti štátu za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. Objektívnu premlčaciu lehotu je potrebné počítvať od doručenia uznesenia o vznesení obvinenia žalobkyne, t.j. od 07.10.2008. Objektívna premlčacia doba uplynula 07.10.2018. Stalo sa tak 20 mesiacov po tom ako sa žalobkyňa dozvedela o tom, že uznesenie o vznesení obvinenia bolo nezákonné a o vzniku škody (09.02.2017). K námietke žalobkyne v podanom odvolaní o tom, že o celom rozsahu škody sa mohla dozvedieť najskôr kumulatívnym splnením podmienok, a to doručením uznesenia krajského súdu, predložením vyúčtovania trov obhajoby, ktoré mohlo nastať až po doručení uznesenia krajského súdu, keď vypracovanie výkazu úkonov v trestnom konaní mala doručené až 19.12.2019, odvolací súd poukazuje, že podľa § 18 zákona č. 586/2003 Z.z. je advokát povinný v priebehu poskytovania právnej služby informovať klienta, ktorý je spotrebiteľom právnej služby o výške odmeny za úkon právnej služby ešte pred začatím tohto úkonu, inak mu odmena nepatrí. S prihliadnutím na zásadu „práva patria bdelym“ sa tak žalobca mal už v priebehu trestného konania zaujímať o výške nákladov, na trovy trestného konania najneskôr však bez zbytočného odkladu po právoplatnom oslobodení spod obžaloby a v nadväznosti na to si následne uplatniť náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím štátu. Za použitia zásady vigilantius iura scripta sunt (práva patria bdelym) odvolací súd dospel k záveru, že objektívna premlčacia doba na uplatnenie nároku na náhradu škody nebola žalobkyne skrátená do tej miery, že by jej bolo reálne zabránené vo včasnom uplatnení jej nároku (odo dňa, kedy bola žalobkyňa právoplatne oslobodená spod obžaloby, do uplynutia objektívnej premlčacej doby prešlo totiž 20 mesiacov), preto sa nejedná o prípad, kedy by bolo v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít v SR možné a nutné aplikovať vo vzťahu k námietke premlčania vznesenej žalovanou korektív dobrých mravov. Námietka premlčania vznesená žalovanou v prvoinštančnom konaní je účinnou procesnou obranou.

12. Odvolací súd sa nestotožnil s námietkou žalobkyne, že plynutie premlčacej doby by sa malo odvíjať od okamihu vyúčtovania nákladov v trestnom konaní. Takýto výklad nemožno pripustiť, pretože štát by bol v podstate po neobmedzenú dobu udržiavaný v neistote a plynutie premlčacej doby by bolo závislé od obhajcu.

13. Za opodstatnenú odvolací súd považoval námietku žalovaného o tom, že v danom prípade prvoinštančný súd nesprávne pristúpil k započítaniu 6 mesačnej lehoty predbežného prerokovania nároku, napriek tomu, že nárok na náhradu škody uplatnený žiadosťou o predbežnom prerokovaní nároku bol zo dňa 16.12.2019 a oznámenie o neuspokojení jej nároku bolo zo strany Generálnej prokuratúry SR doručené dňom 25.05.2020 zástupcovi žalobkyne. Prvoinštančný súd preto nemohol pripočítať 6 mesačnú lehotu určenú na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, ale iba dobu, ktorá skutočne uplynula od doručenia žiadosti na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody do oznámenia žalovaným, že nárok žalobkyne neuspokojí. Podľa prepočtov odvolacieho súdu od doručenia žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody do jej oznámenia o neuspokojení uplynula lehotá 5 mesiacov a 9 dní, počítaná od 09.02.2020, uplynula dňom 18.07.2020 a týmto dňom sa podľa názoru odvolacieho súdu nárok žalobkyne uplatnený v konaní premlčal. Uvedené však na právnom závere vyslovenom zo strany prvoinštančného súdu o tom, že žalobkyňa žalobu podala oneskorene, t.j. po uplynutí premlčacej doby 30.08.2020 nič nezmení, resp. nič nemôže zmeniť.

14. Za nedôvodnú odvolací súd považoval i odvoláciu námietku žalobkyne o prerušení plynutia premlčacej doby v zmysle zákona č. 62/2020 Z.z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti

so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 v justícii, ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony.

15. Podľa § 1 zákona č. 62/2020 Z.z. lehoty ustanovené právnymi predpismi v súkromnoprávných vzťahoch na uplatňovanie alebo bránenie práv na súde, uplynutím ktorých by došlo k premlčaniu alebo k zániku práva,

a) v čase odo dňa účinnosti tohto zákona do 30. apríla 2020 neplynú,

b) ktoré uplynuli po 12. marci 2020 do dňa účinnosti tohto zákona, sa neskončia skôr ako za 30 dní po nadobudnutí účinnosti tohto zákona.

16. Predmetný zákon účinnosť nadobudol 27.02.2020, to znamená, že v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia lehoty ustanovené právnymi predpismi v súkromnoprávných vzťahoch na uplatňovanie alebo bránenie práv na súde, uplynutím ktorých by došlo k premlčaniu alebo k zániku práva v čase odo dňa účinnosti, teda od 27.02.2020 do 30. apríla 2020 neplynú. V danom prípade k premlčaniu nároku žalobkyne v rozhodnom čase nedošlo, a preto zákon č. 62/2020 Z.z. aplikovať nemožno.

17. Žalovaná bola síce v odvolacom konaní úspešná, avšak odvolací súd nezistil, že by jej účelne vynaložené výdavky v súvislosti s odvolaním žalobkyne vznikli. V nadväznosti na to žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo vzťahu k žalobkyňi nepriznal.

18. Rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca/ alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)